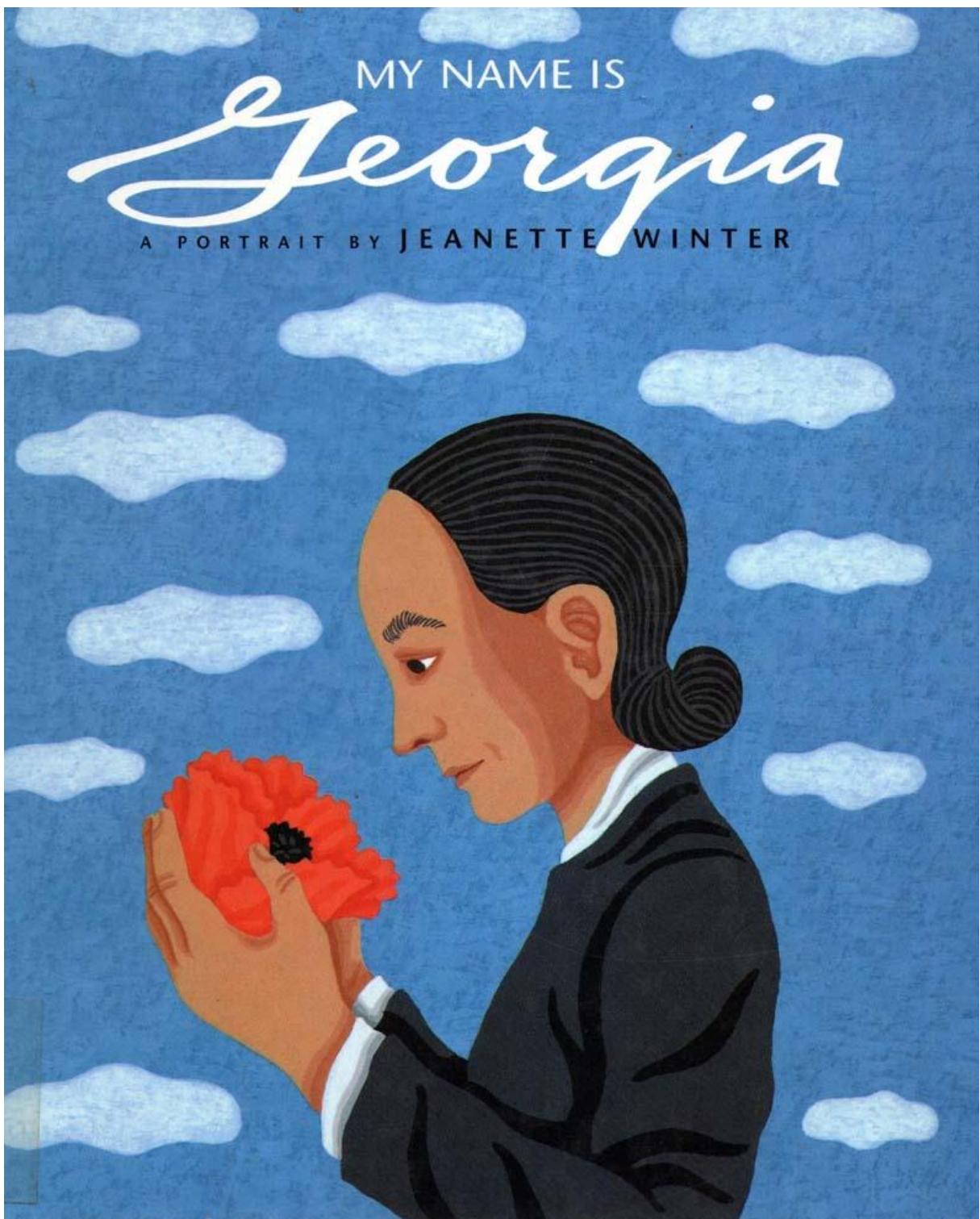

என்பெயர் - ஜார்ஜியா

ஆங்கிலத்தில்: ஜீன் நெட் வின்டர்

தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

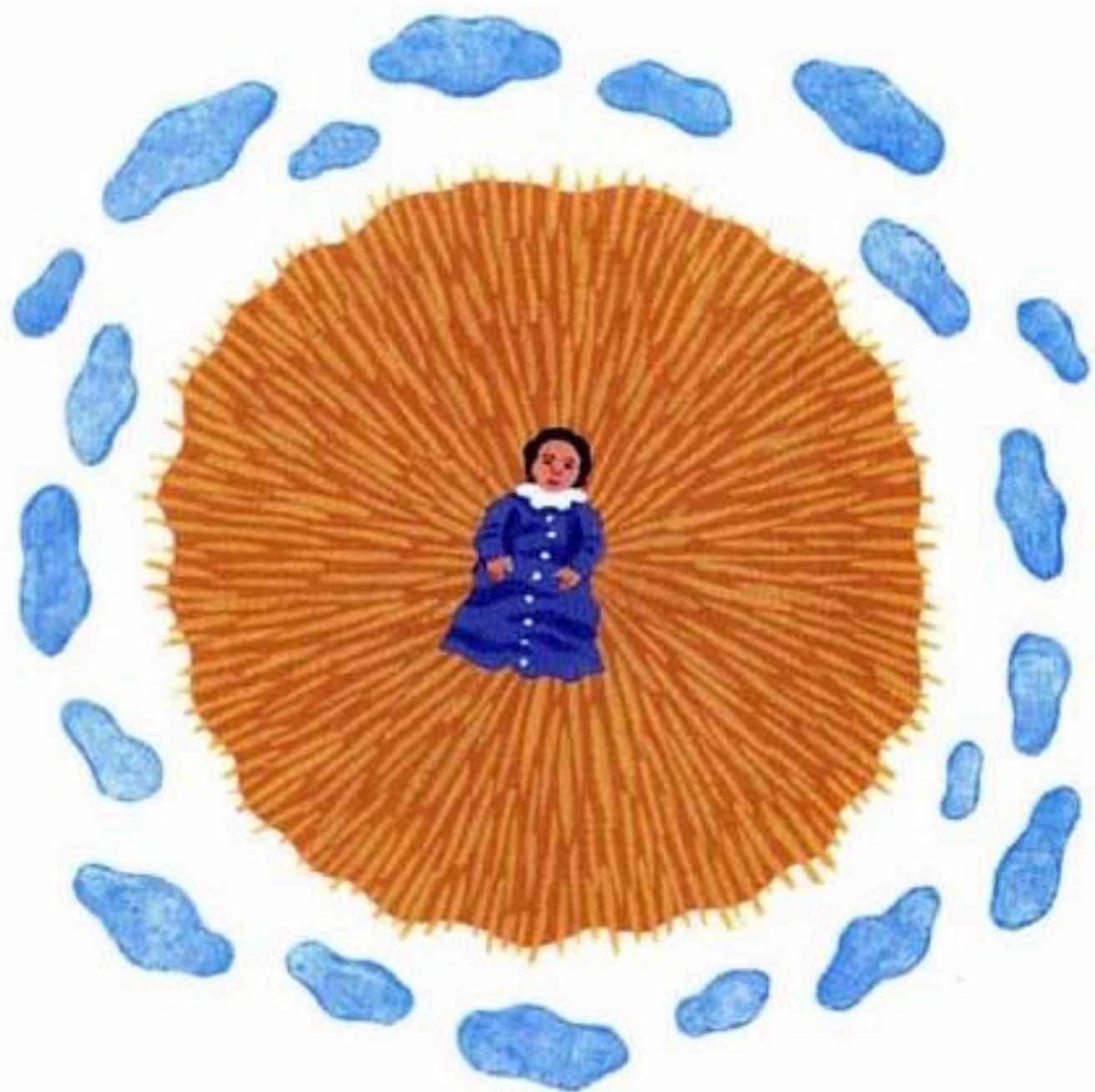

நான் வெகு உயர்த்தில் மேகக் கூட்டத்தின் நடுவில் வாழ்ந்து வந்தேன். அங்கிருந்து ஜன்னலின் வழியே நான் எதைப் பார்த்தேனோ அதை வரைந்தேன்.

ஜார்ஜியா ஓ' கீபே, சிறுமியாக இருந்த சமயத்திலிருந்தே உலகை தன்னுடைய சுயமான கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்தாள்.

இரவு நேரங்களில், ஏனிப்படி மூலமாக மேலேறி, நட்சத்திர ஒளியில் ஜொலிக்கும் வானத்தில் சூரியன் உதயமாவதை காண்பதற்காக காத்திருந்தாள்.

வைகறையிலும், நிலவு வெளிச்சம் இருக்கும் இரவுகளிலும், குன்றுகளில் சுற்றித் திரிந்தாள். அவள், அங்கிருந்து எலும்புகளையும், கற்களையும் சேகரித்து, அவற்றை வரைவதற்காக வீட்டிற்கு கொண்டுவந்தாள். அவள், மனதிற்குள் தன்னைப் பற்றி எப்பொழுதுமே அறிந்தவளாக இருந்தாள். வாழ்கையில் “தான் ஒரு ஓவியராக வேண்டுமென்று.”

ஜார்ஜியா ஓ' கீபே 1887 ம் ஆண்டு,
அமெரிக்காவில் உள்ள விஸ்கான்சின்
மாகாணத்தில், ஒரு பண்ணை வீட்டில்
பிறந்தவள்.

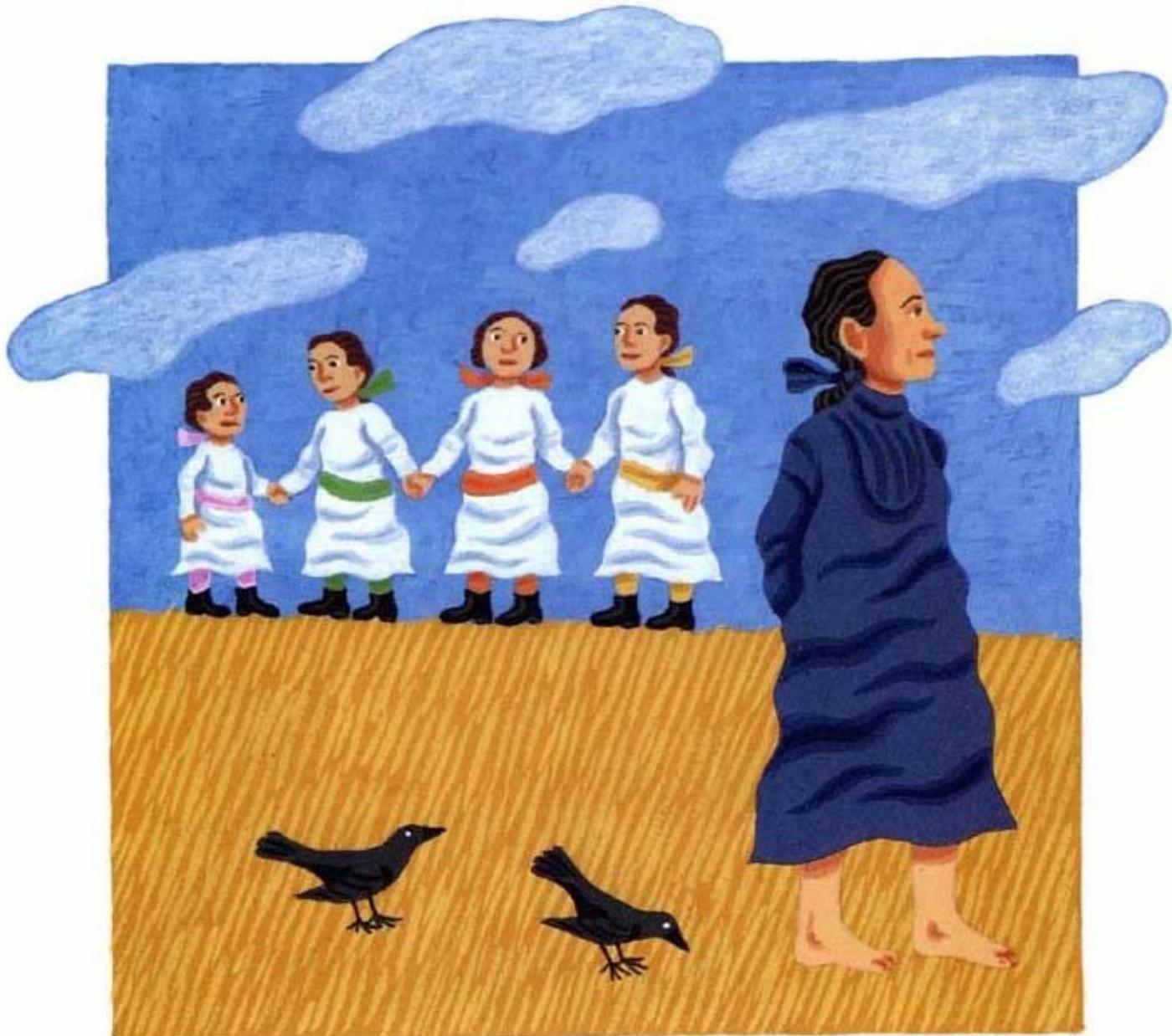
நான் 12 வயது சிறுமியாக இருக்கும்போதே, நான் ஒரு ஓவியராக வேண்டுமென்ற என் விருப்பத்தை அறிந்திருந்தேன்.

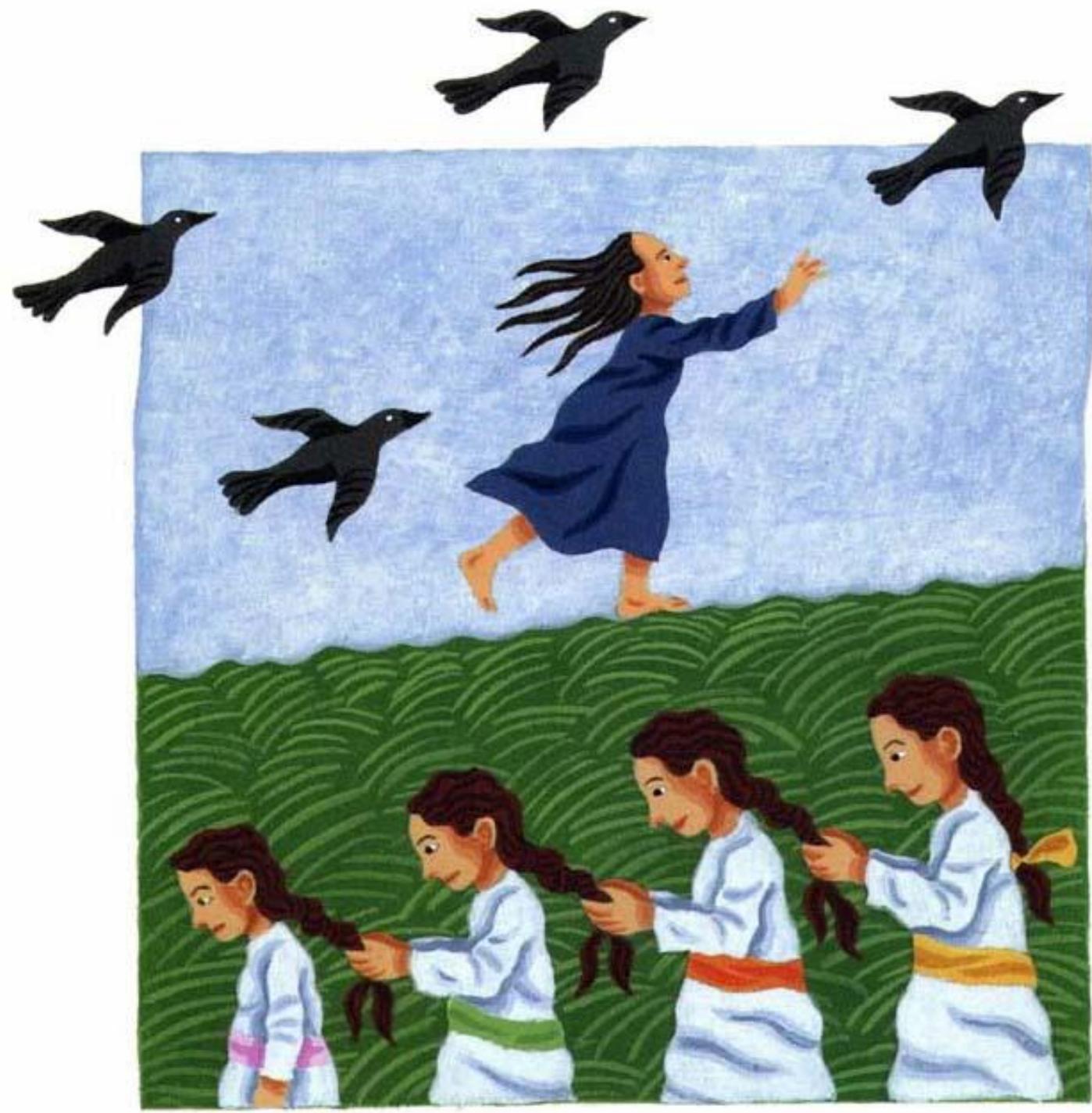
நான் எப்போதுமே எனக்கு என்ன தேவை
என்பதை அறிந்தவளாகவே இருந்தேன்....

நான் சிறுமியாக இருந்தபோது
தனியாகவே மணிக்கணக்கில் விளையாடிக்
கொண்டிருப்பேன்.

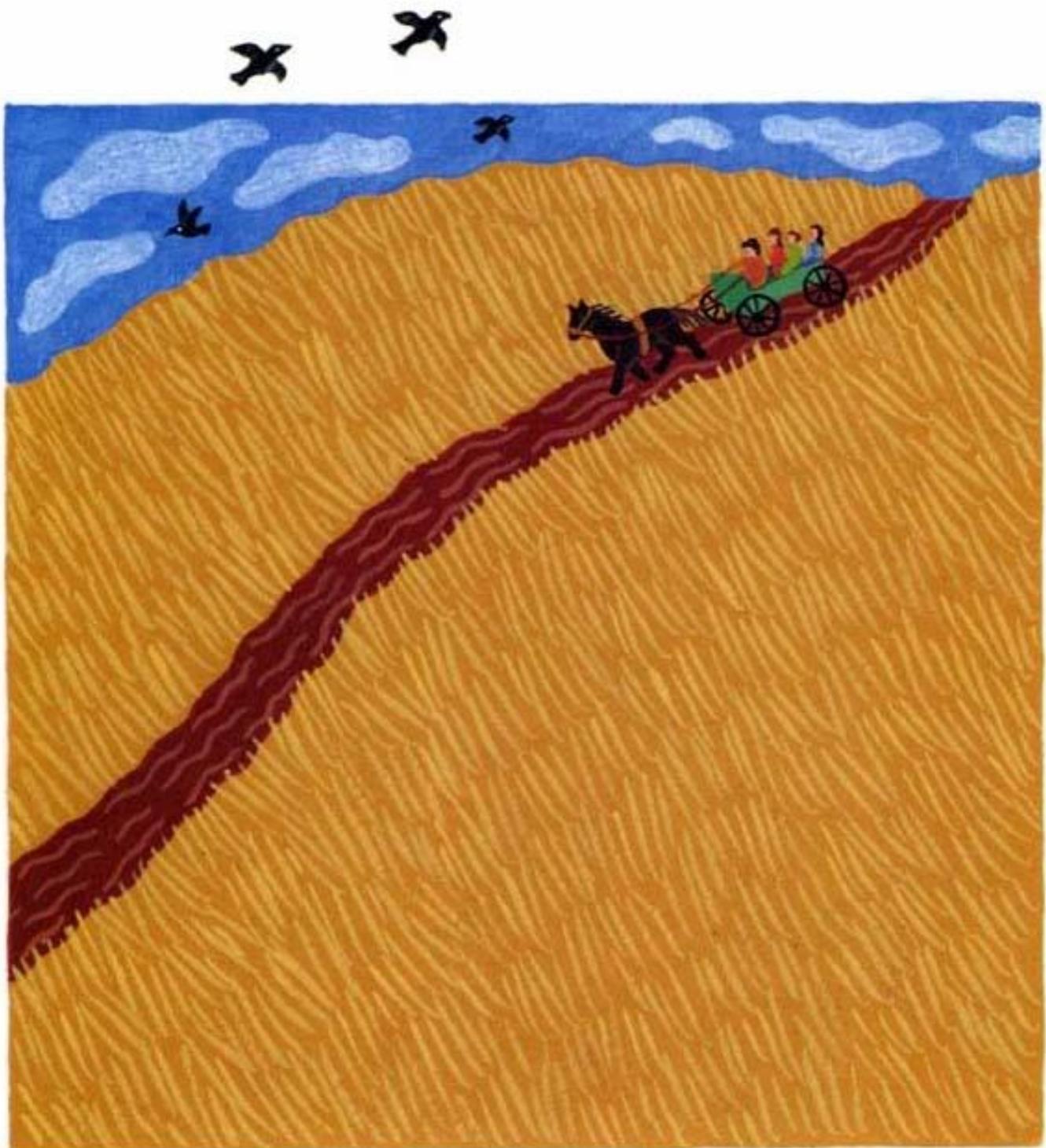
நான் தன்னந்தனியாக இருப்பதில் நிறைவாகவே
உணர்ந்தேன்.

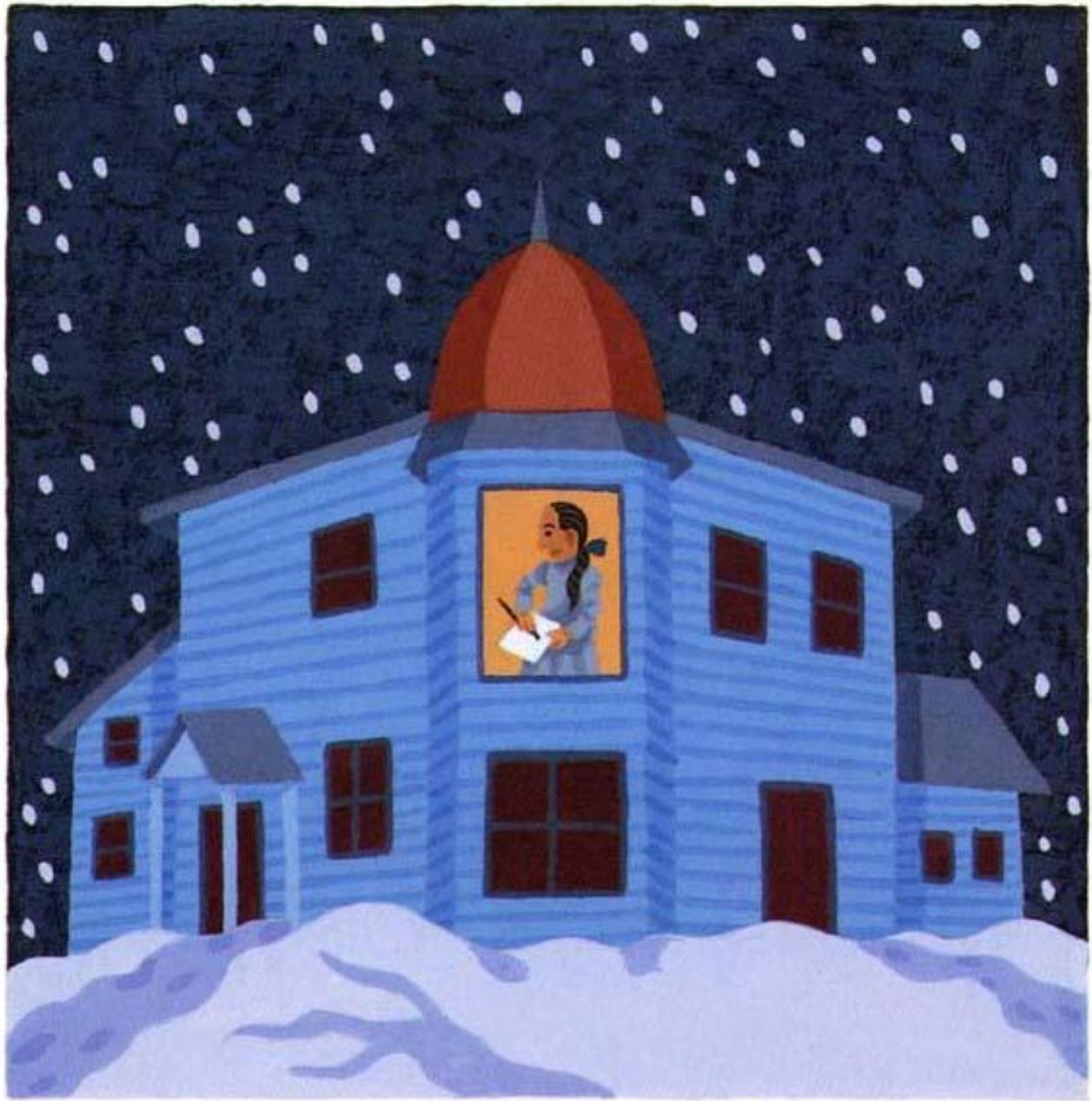
நான், மற்றவர்கள் செய்யாதனவற்றை செய்வேன்.
என் சகோதரிகள் இடுப்புப் பட்டைகளை
அணிவார்கள் – ஆனால் நான் அணிந்ததில்லை.
என் சகோதரிகள் ஸ்டாக்கிங்க்ஸ் (கால்களில்
அணியும் நீண்ட மிக மெல்லிய காலுறைகள்)
அணிவார்கள் – ஆனால் நான் அணிந்ததில்லை.

மேலும், என் சகோதரிகள் கூந்தலைப் பின்னி
சடை போட்டுக் கொண்டிருந்த போது – நான்
என்னுடைய கருப்பு முடியை பின்னாமல் காற்றில்
பறக்கும்படி விட்டிருந்தேன்.

நான், ஒவ்வொரு சனிகிழமையும், வரை கலை
ஆசிரியரின் (ஆர்ட்ஸ் ஐச்சரின்) அலமாரியில்
இருந்த அடுக்கிலிருந்து படங்களை
நகலெடுப்பதற்காகவே பட்டணத்திற்கு சவாரி
செய்வேன்.

வீட்டில், நான் எனது அறையின் ஜன்னல்
வழியாக வெளியே பார்ப்பேன் மேலும்
எதைக் கண்டேனோ அதை ஓவியமாக
வரைந்தேன்.

நான் எதையேனும் அழகாக்கலாம்.....

சிக்காகோ பள்ளியில், அருங்காட்சியகத்திலிருந்து
சிலைகளை நான் படமாக வரைந்தேன்.

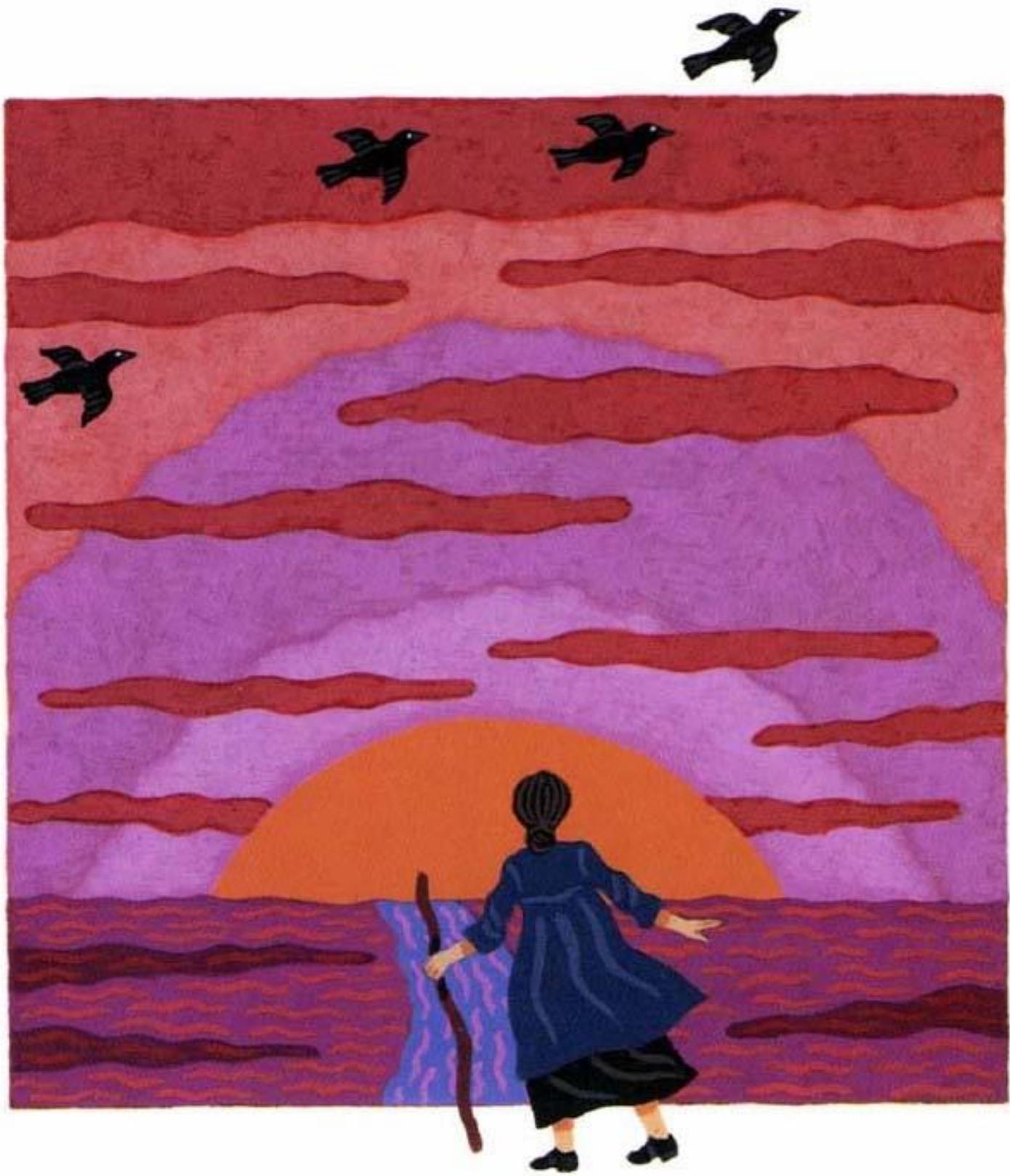
நியூ யார்க்கில் உள்ள பள்ளியிலே,
காண்கின்ற காட்சிகளை அசையா
யிரோட்டமுள்ள சித்திரங்களாக தினந்தோறும்
ஒன்றாவது வரைந்தேன்.
பள்ளியிலே, எனது ஆசிரியர்களின் கருத்துக்களை
படங்களாக வரைந்தேன்.

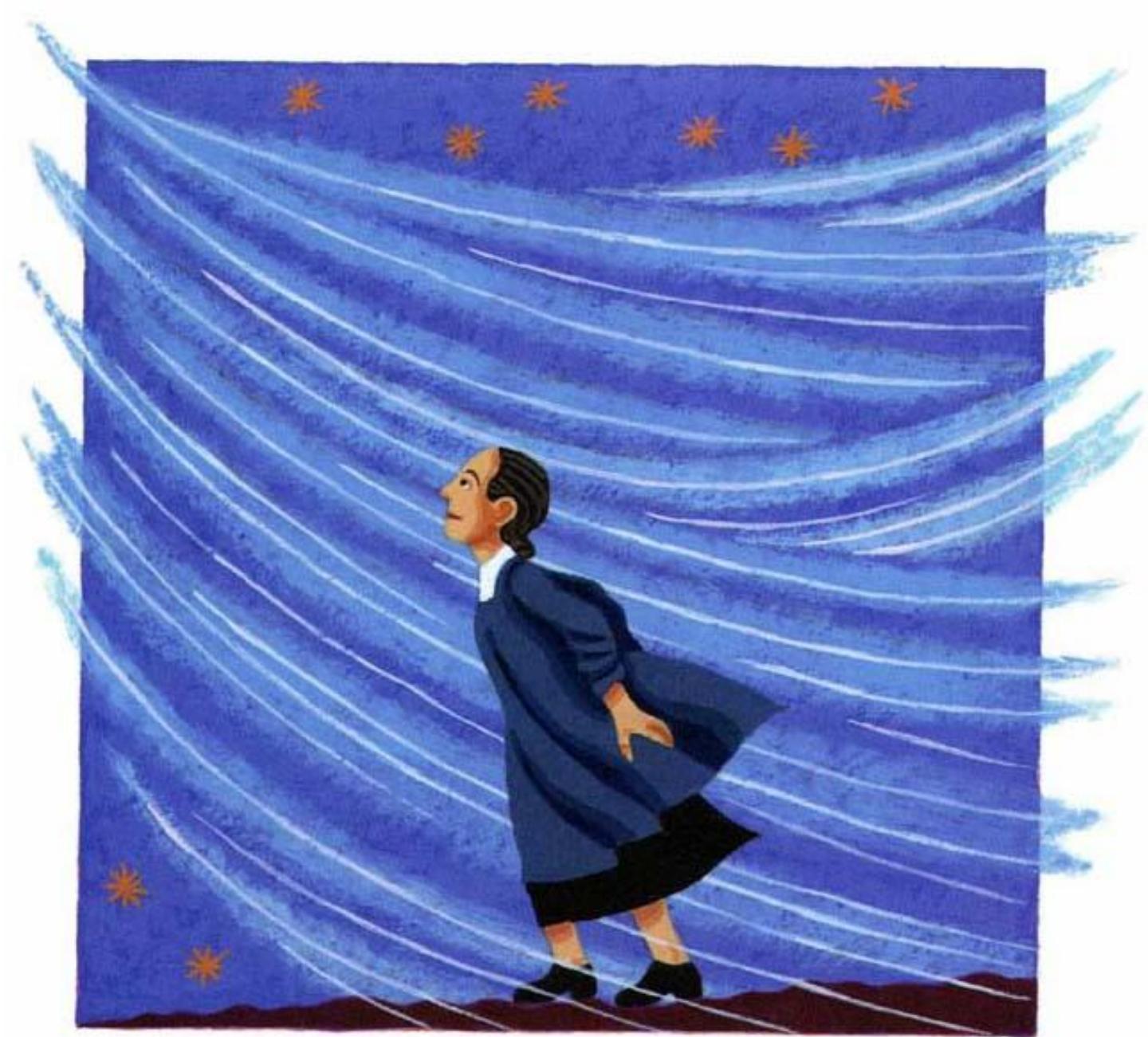
ஆனால், பள்ளி நாட்கள் முடிந்த பிறகு,
என்னுடைய சொந்த கருத்துருக்களை
கண்டறிவதற்காக பரந்துபட்ட வெளி
உலகத்திற்குள் பயணப்பட்டேன்.

நான், என் சிறு பிராயத்தின் புத்தங்களில், மேற்கு
பாலைவனம் என அறியப்பட்ட டெக்ஸாஸ்
சமவேளிகளுக்கு சென்றேன்.
.... அங்குள்ளது போல ஆகாயத்தை நீங்கள்
பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் – அது அதி அற்புதமானது.

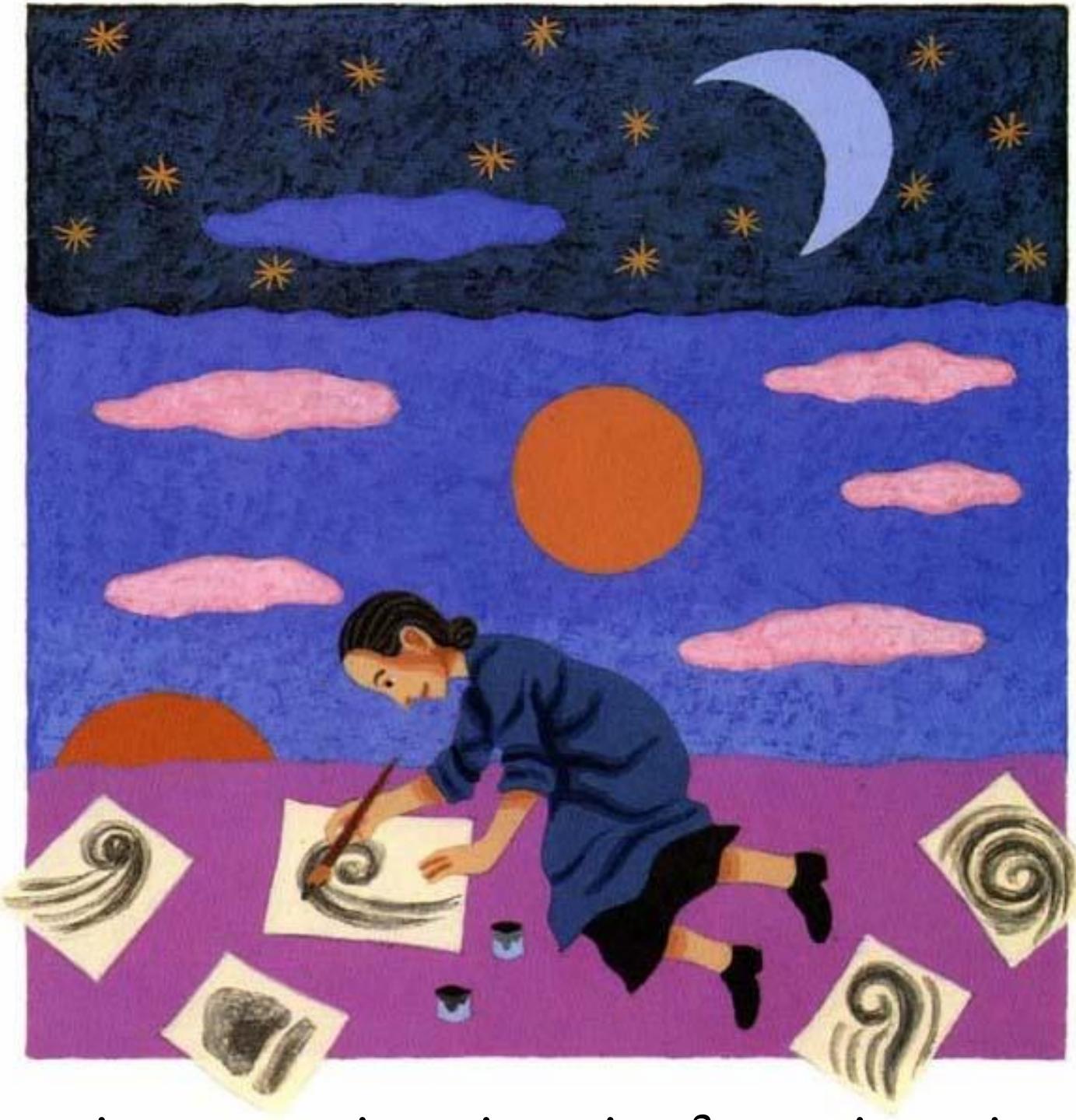
.... அஸ்தமிக்கும் சூரியனை நோக்கி
நடக்கலானேன்.

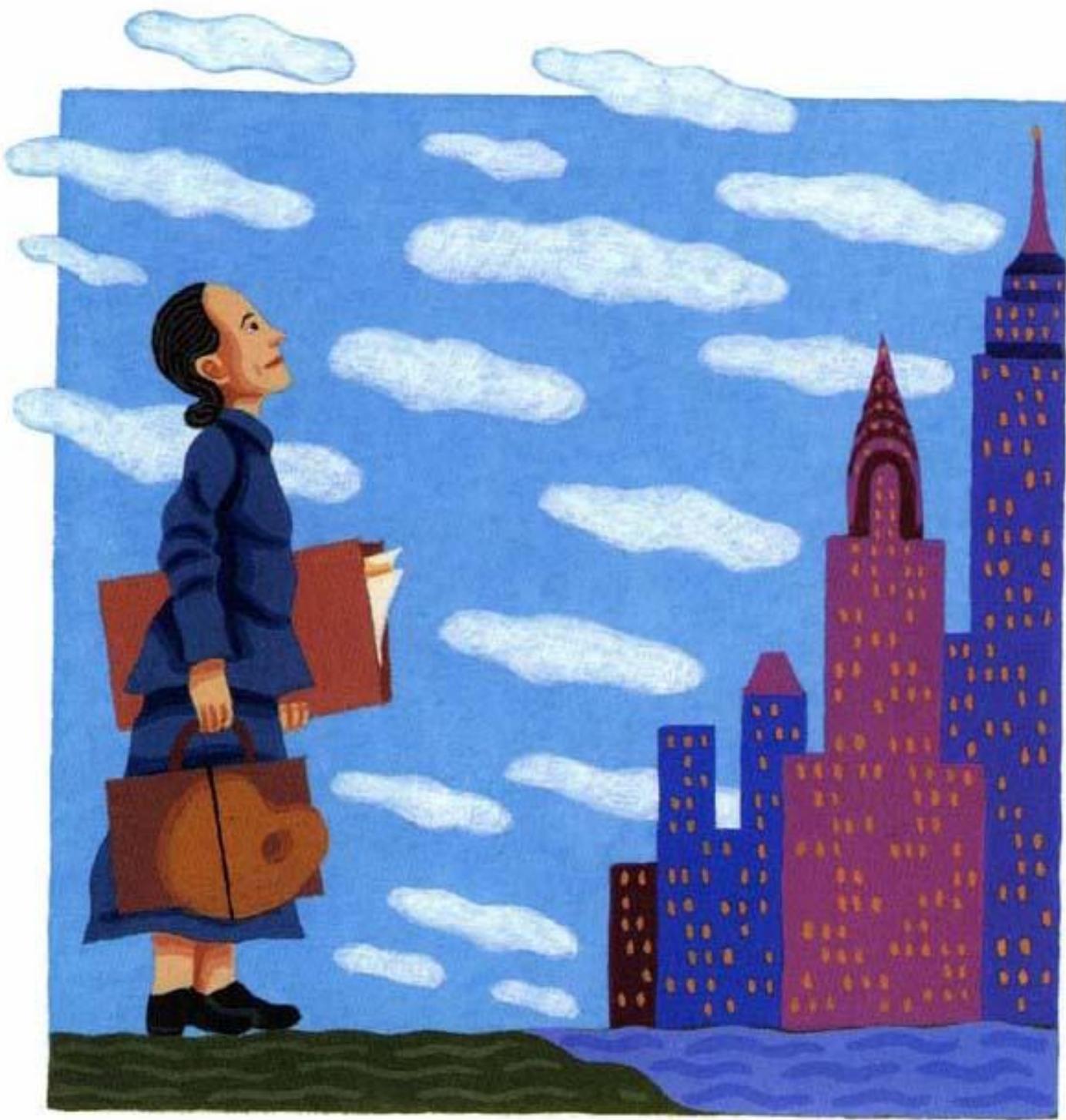
அந்த சமவெளியின் ஊடே செல்லும் பலத்த
காற்றை உணர்ந்தேன்.

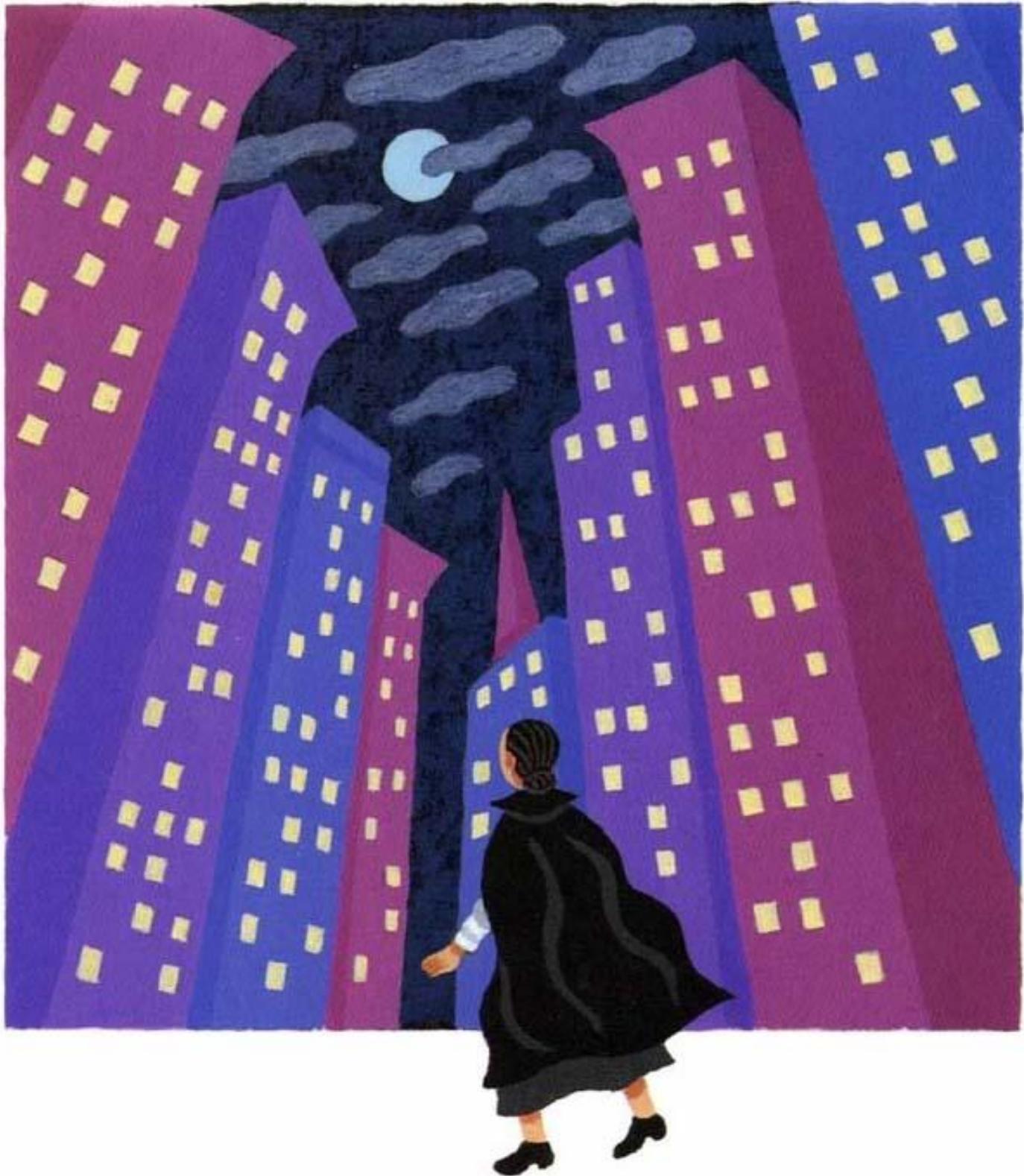
அதுமட்டுமல்லாமல், நான், அஸ்தமிக்கும்
குரியனையும், ஆகாயத்தையும், அற்புதமான
தனிமையையும், அவ்விடத்தின்
வெறுமையையும் தீட்டத் தொடங்கினேன்.
இராவும் பகலும் விடாமல் வரைந்து
கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு தலை சுற்றலும் மயக்க நிலையும் வரும்
வரை நான் உழைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.
என் மனதிலிருக்கும் விஷயங்கள் –
வடிவங்களும், சிந்தனைகளும் இதுவரை எவரும்
எனக்கு கற்று கொடுத்தது போல் அல்ல.

ஆனாலும், என்னுடை ஓவியங்கள்
அனைத்தையும் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு, பிற
கலைஞர்கள் வசிக்கும் நியூ யார்க் நகரத்தில்
வசிப்பதற்காக சென்றடைந்தேன்.

அந்த எஃகினாலான பள்ளத்தாக்கில் நடந்து
கொண்டிருந்தேன்.

அங்கே, நான் மேகக்கூட்டங்களுடன்
உயரத்தில் வசித்து வந்தேன். மேலும், எனது
சன்னலிலிருந்து எதை பார்த்தேனோ அதை
சித்திரமாக வரைந்தேன்.

ஆனால், சில சமயங்களில், சன்னலின் வழியாக
நான் கண்ட காட்சி, நெடுந்தூரத்தில்
ஆழ்ந்திருக்கும் என்னை என்னுடைய தனி
உலகத்திற்கு அழைப்பது போலிருந்தது.

மேலும், அந்த நகரிலிருந்த ஒரு பூங்காவை வரைந்தேன். அங்கிருந்த பூக்களை நான் எவ்வாறாக கண்டேனோ, மற்றனைவரும் அவ்வாறே காண விரும்பினேன்.

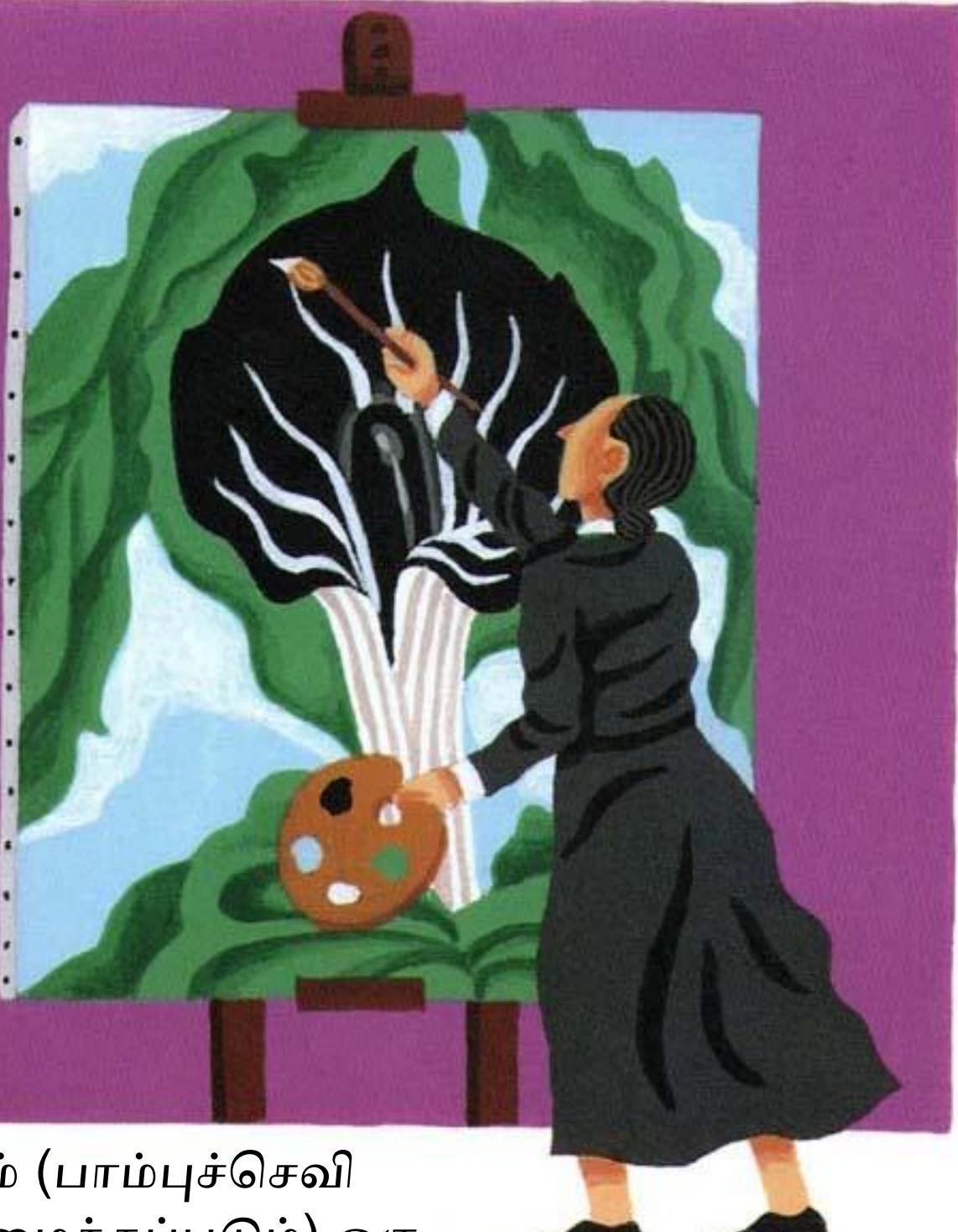

நான் பூக்களை வெகு அருகாமையில் கூர்ந்து
நோக்கினேன்.

கமேலியா என்ற (ஒருவித
தேயிலை இனம்) பூக்களை
வரைந்தேன்.

நான் அவற்றை மிக பெரிதாக வரைந்தேன்,
ஏனெனில், மக்கள் அவற்றை
கவனிப்பார்களென்று.

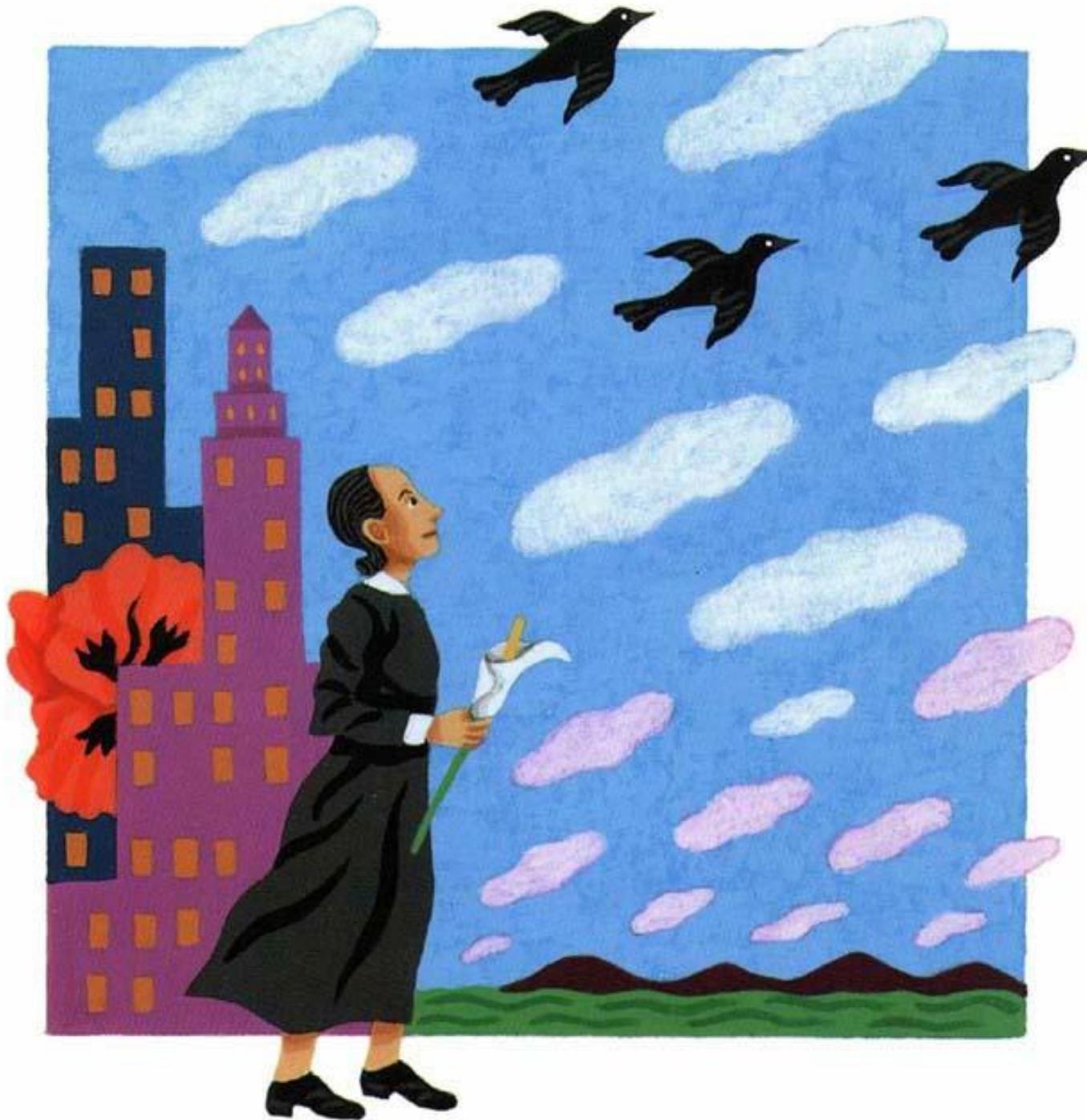

மேலும் (பாம்புச்செவி
என்றழைக்கப்படும்) ஒரு
விதப் பூவை வரைந்தேன்.

நான் அதையும் பெரிதாக வரைந்தேன்,
ஏனெனில், மக்கள் அவற்றை
கவனிப்பார்களன்று.

இன்னும், கசகசா, பெடுனியா மற்றும் சூரியகாந்தி
மேலும் ஜிம்சன்வீட் மற்றும் ஜரிஸ் மற்றும்
ஆப்பிள் பூக்கள் போன்ற பல பூக்களை
வரைந்தேன். பூக்களை நான் எவ்வாறாக
கண்டேனோ, மற்றனைவரும் அவ்வாறே காணும்
வரை எனது தோட்டம் பூத்து குலுங்கியது.

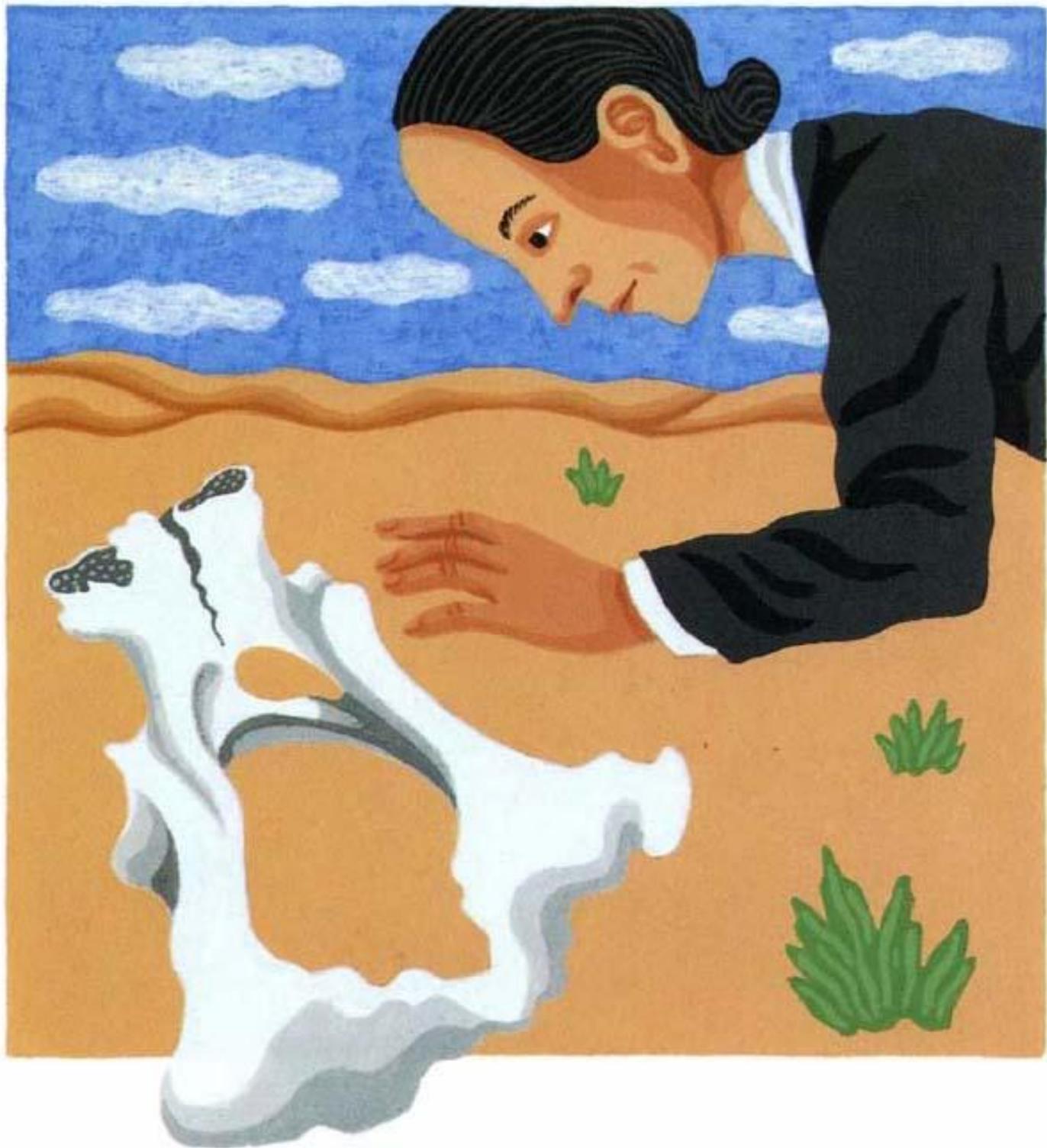

இருந்தாலும், நான் ஆகாயத்தை ரசித்தேன்.
அந்த தொலைவு எப்போதுமே என்னை
அழைப்பதாகவே உணர்கிறேன்.

அங்கிருந்து, நியூ மெக்சிக்கோ பாலைவன்த்தைச் சென்றடைந்தேன். அவ்வளவு தூரம்! வேறு யாரும் அங்கு வருவதில்லை....

நான் தனியாக இருப்பதில் நிறைவாகவே உணர்ந்தேன்.

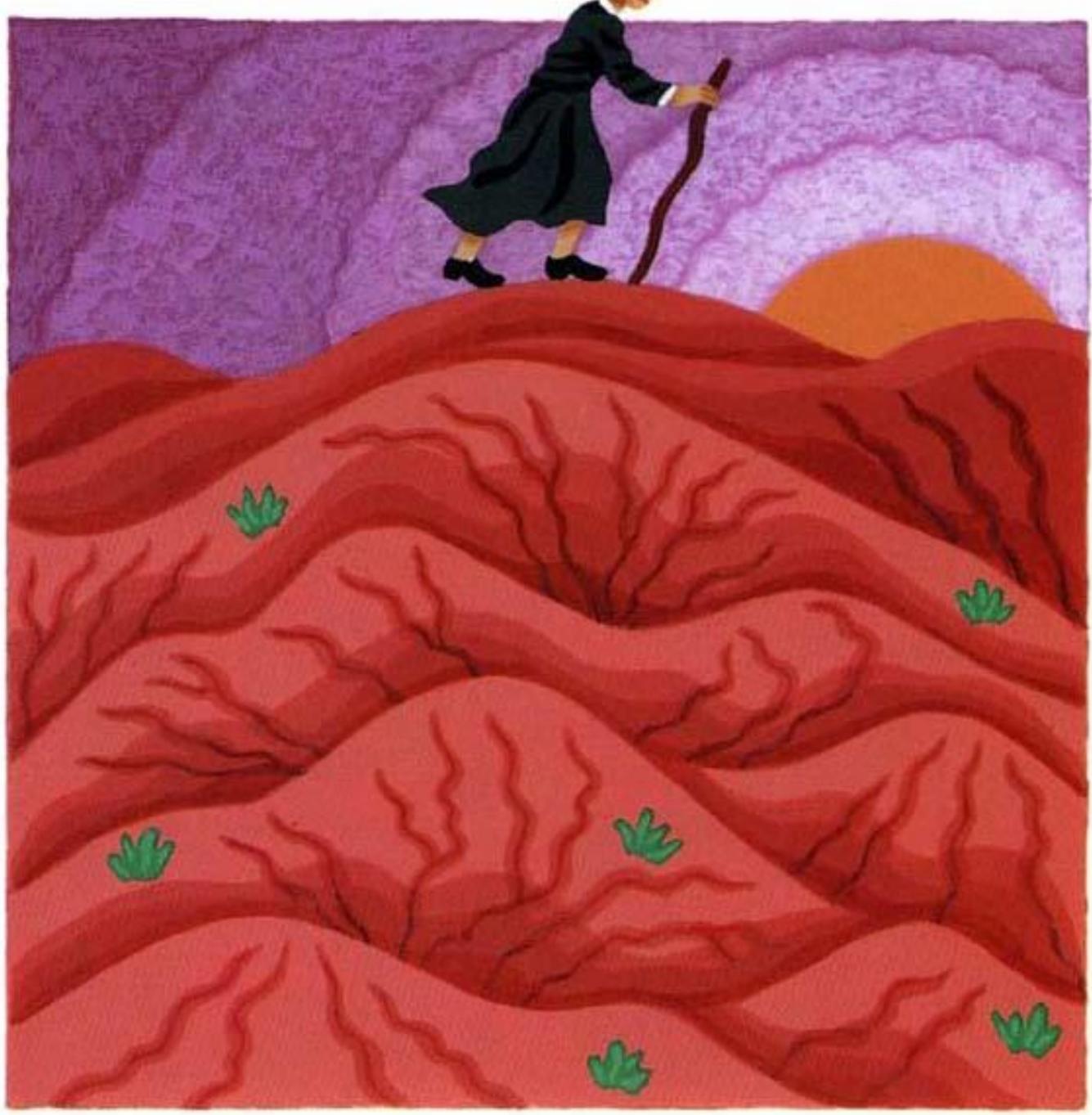
அது, மலர்கள் வளர்வதற்கு சாத்தியமற்ற மிகவும் வறண்ட பகுதி. ஆனால் அங்கு எலும்புகள் கிடைத்தன.

நான் எலும்புகளை சேகரித்தேன் —
பெரிய, சிறிய, குட்டையான, நீளமான
எலும்புகள், மாடு, குதிரை, கிடா போன்ற
விலங்குகளின் மண்டையோடுகள் —
அனைத்தாயும் சேகரித்து வரைவதற்காக வீட்டிற்கு
கொண்டு வந்தேன்.

ஓரு நாள், அப்படி ஓரு எலும்பை வானத்தை
நோக்கி உயர்த்திப் பிடித்தேன். அந்த எலும்பின்
துவாரத்தின் வழியாக நீல வானத்தைக்
கண்டேன். கண்ட அதையும் வரைந்தேன்.

நான் ஆகாயத்தைக் கண்டேன் —
மேலும் அந்த செங்குன்றுகளையும்.
நான் வைகறையிலும், அந்திப்பொழுதிலும், உச்சி
வேளையிலும், நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த இரவு
வேளைகளிலும், அந்த குன்றுகளின் ஊடே சுற்றித்
திரிந்தேன்.

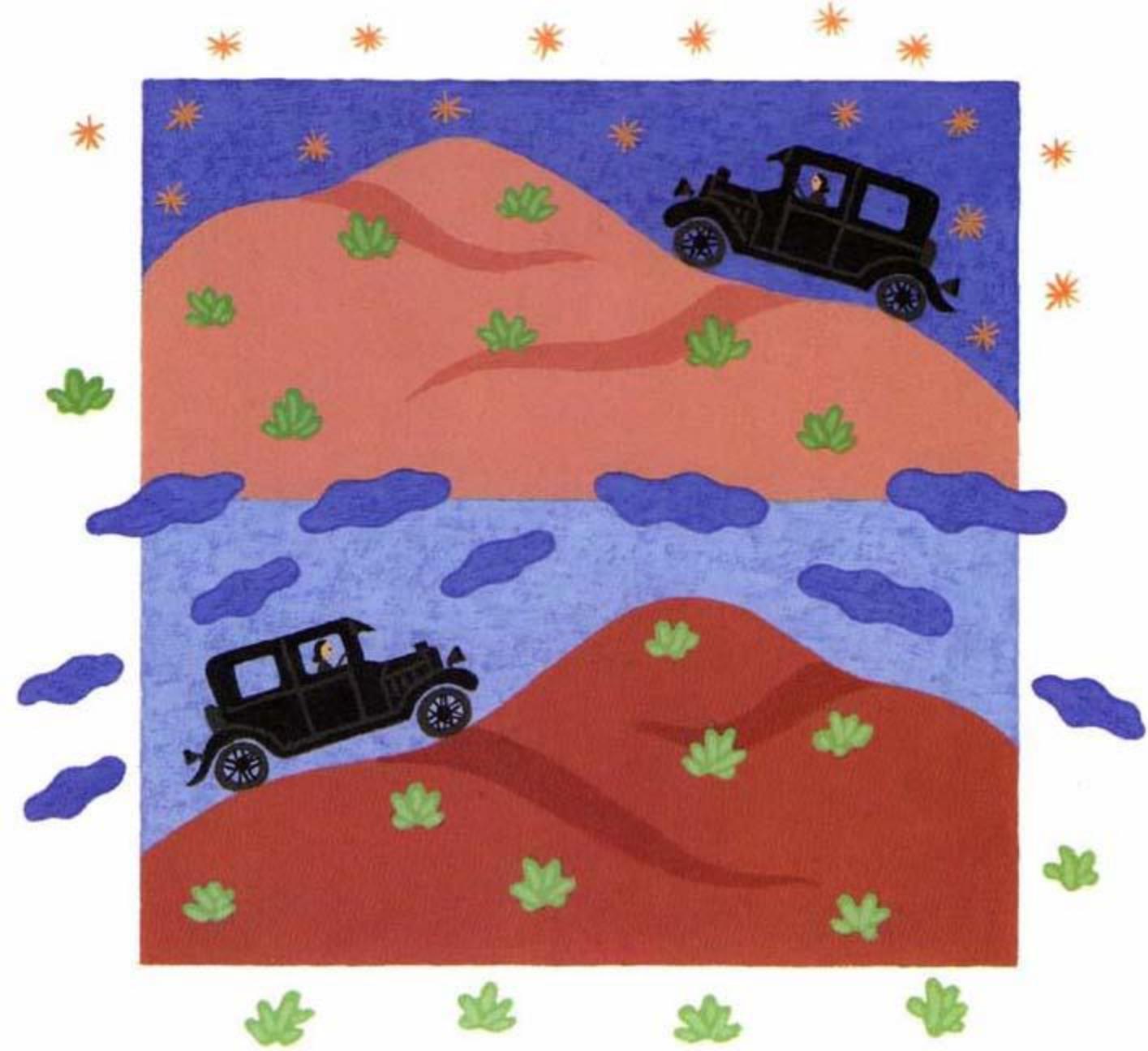
அந்த ஆகாயத்தை நோக்கி விரிந்து அதை
தாங்கி நிற்பதைப் போன்ற தோற்றமுடைய
இரண்டு செங்குன்றுகளின் கைகளையும் நான்
வரையலானேன்.

தொலை தூரத்திலிருந்த பெதர்னல் மலையை
வரைந்தேன். நான் அதை திரும்பத்திரும்ப
வரைந்து கொண்டேயிருந்தேன். மறுபடியும்-
மறுபடியும் வரைந்து கொண்டேயிருந்தேன்

நான் அந்த மலையை திரும்ப திரும்ப
வரைந்தேனேயானால், அதையே எனக்கு
தருவதாக கடவுள் என்னிடம் கூறினார்.

நான், என்னுடை மாடல் A எனும் வாகனத்தில்

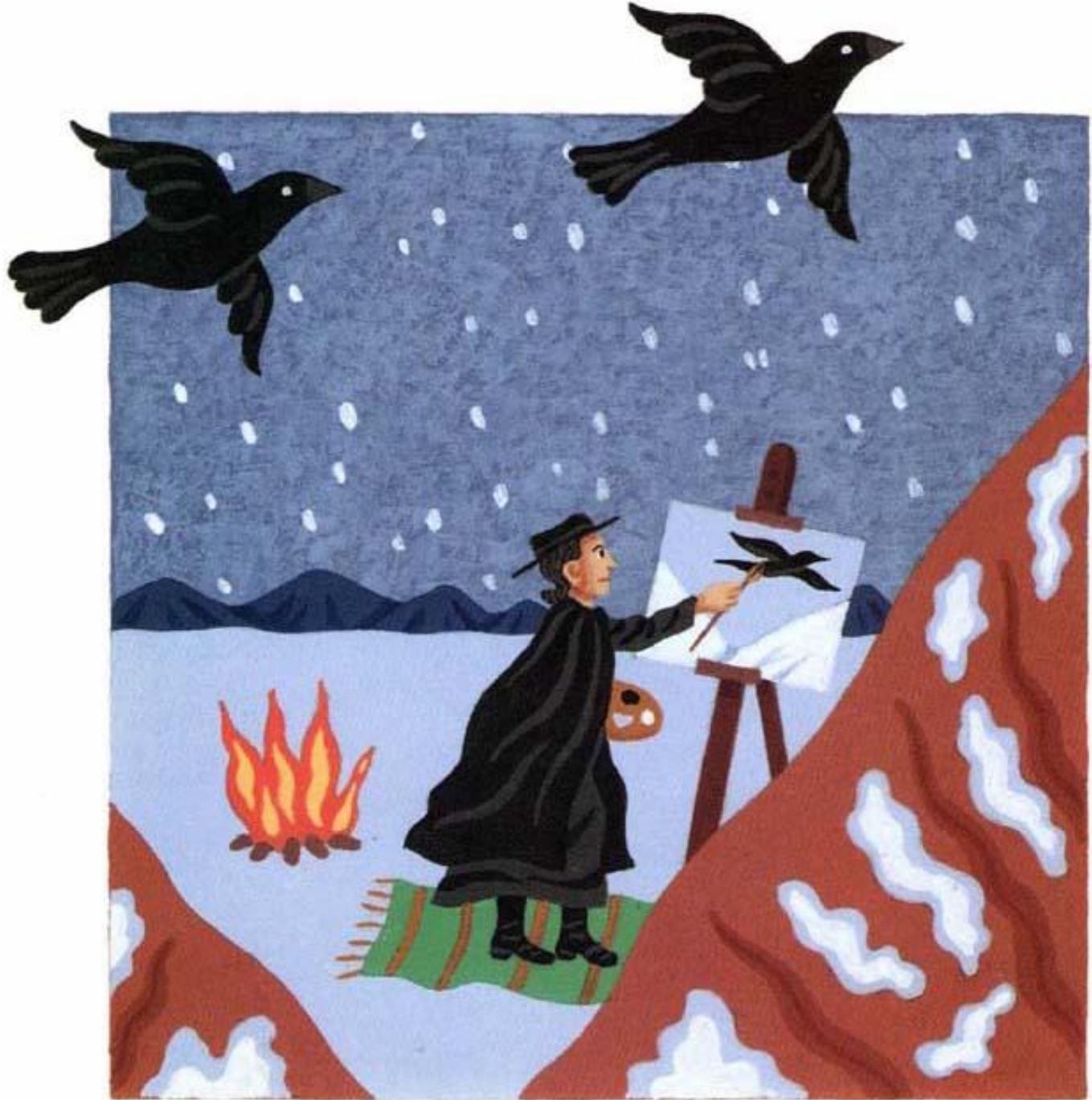
அந்த பாலைவனத்தில் குறுக்கும்,

நெடுக்குமாகவும் சென்று திரும்பினேன்,

குன்றுகளில் மேலும், கீழுமாக ஏறி, இறங்கினேன்.

நான், அன்று, மதிய நேரம் தேனிக்கள் என்னை
வீட்டை நோக்கி விரட்டியடிக்கும் வரை
என்னுடைய வாகனத்திலிருந்த வரைக்
கூடத்திலிருந்தபடியே வரைந்து
கொண்டிருந்தேன்.

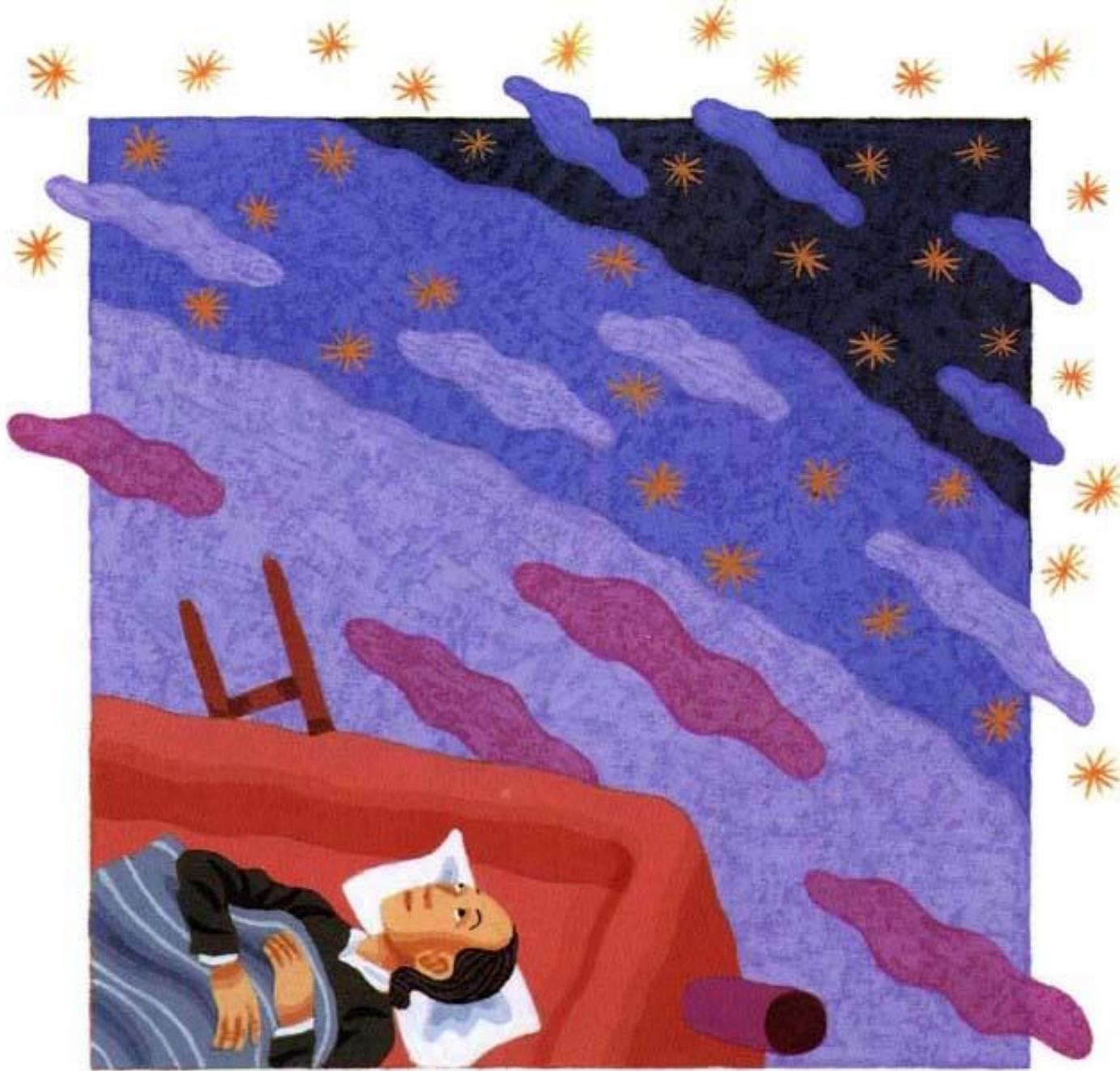
குளிர்காலத்திலும், கடுங்குளிரிலேயும்
நெடுந்தூரத்திற்கு அப்பால் சென்று
ஓவியங்களைத் தீட்டினேன்.

என்னை ஊதித்தல்லூம் அளவிற்கான பலத்த
காற்றடித்த போதும் நான் ஓவியங்களை
வரைந்தேன்.

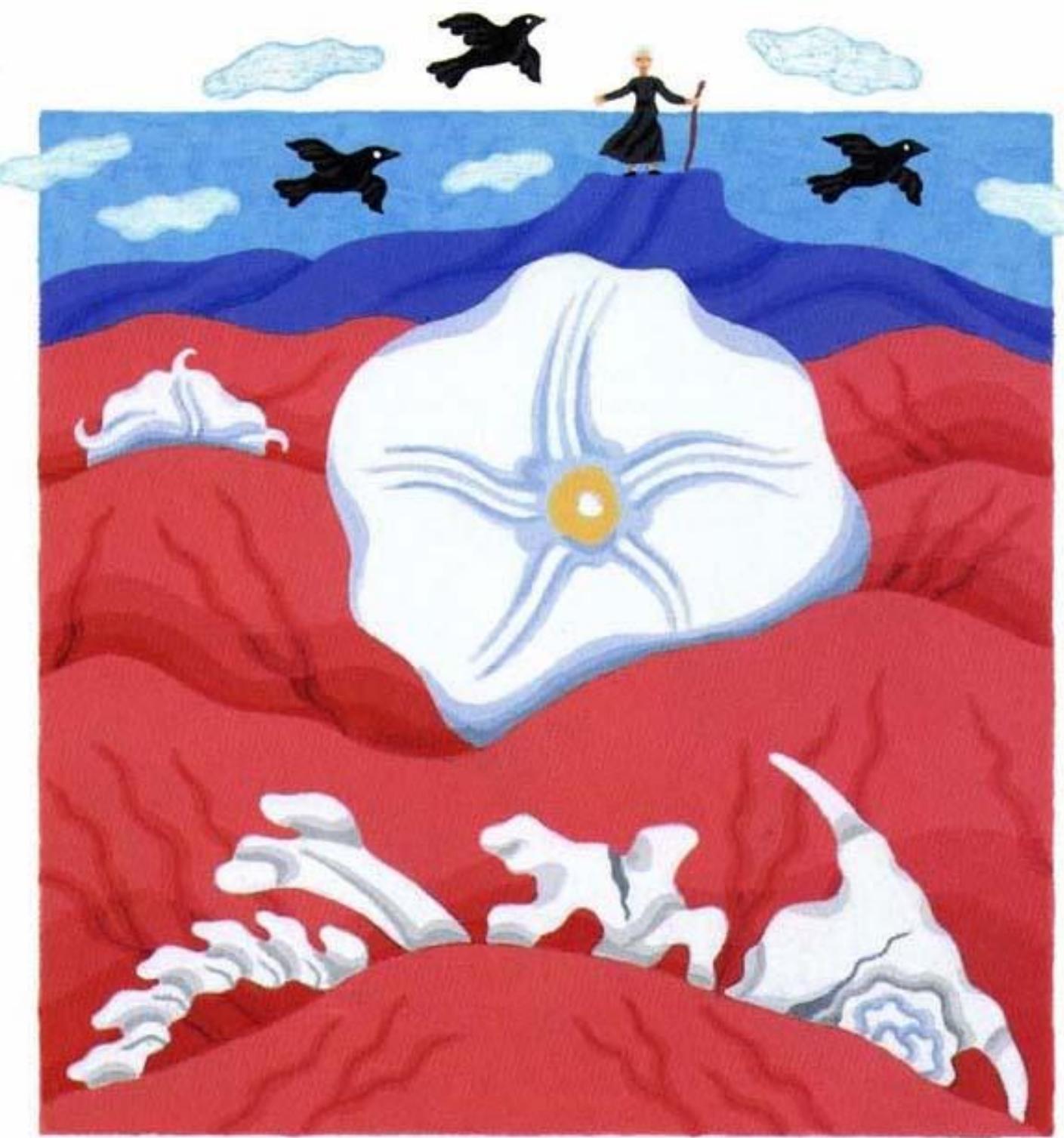
நான், மற்றவர்கள் செய்யாதனவற்றை செய்தேன்.
இரவு வானத்தில், ஏனிப்படியேறி சென்று சூரிய
உதயத்திற்கு காத்திருந்தேன்.

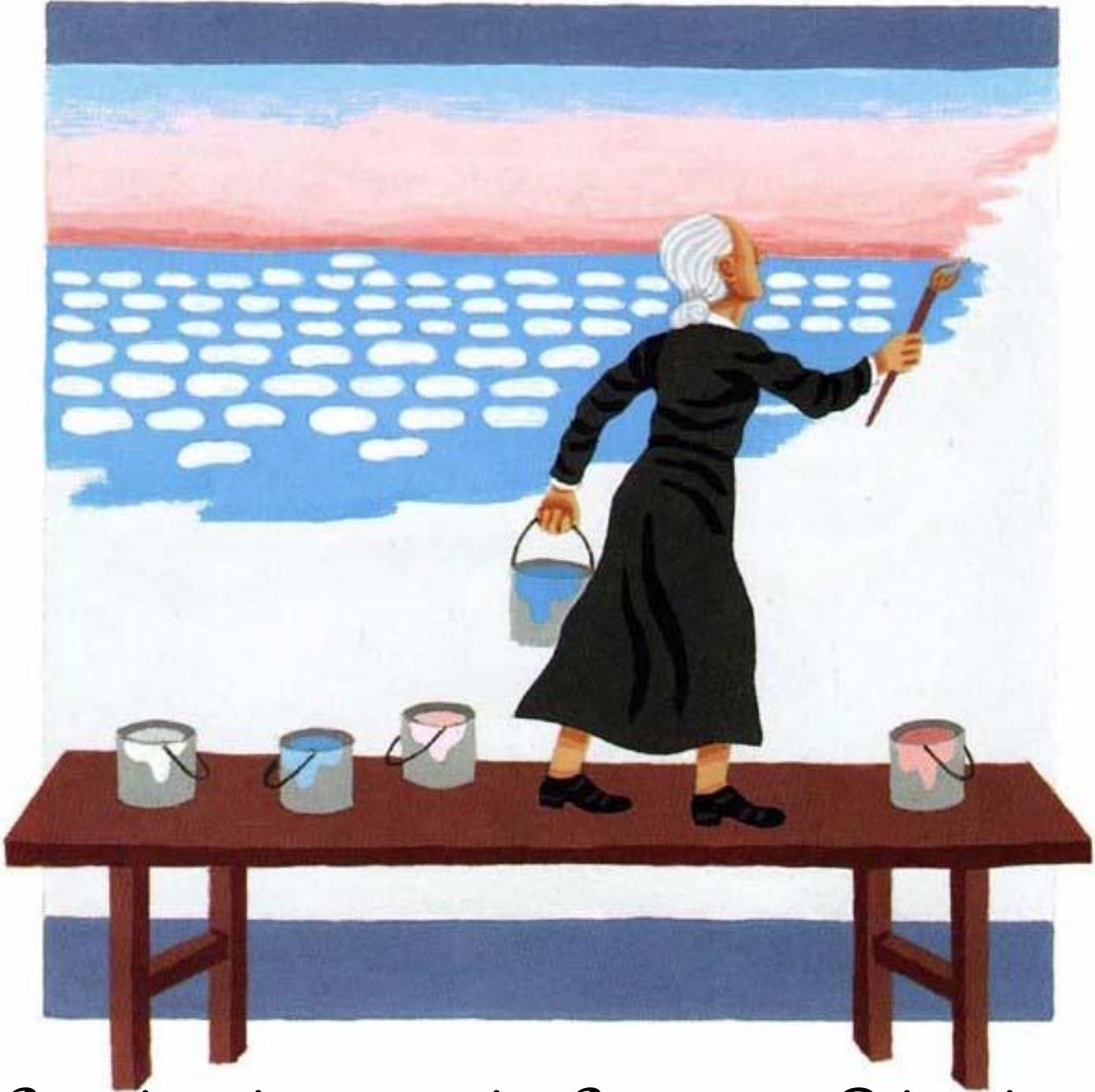
நான் உறக்கத்திலிருந்து கண் விழிக்கும்போது,
விடியல் நேர ஆகாயத்தை காண்பதற்காக,
நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த இரவு வானத்திற்கு கீழ்
உறங்கினேன்,

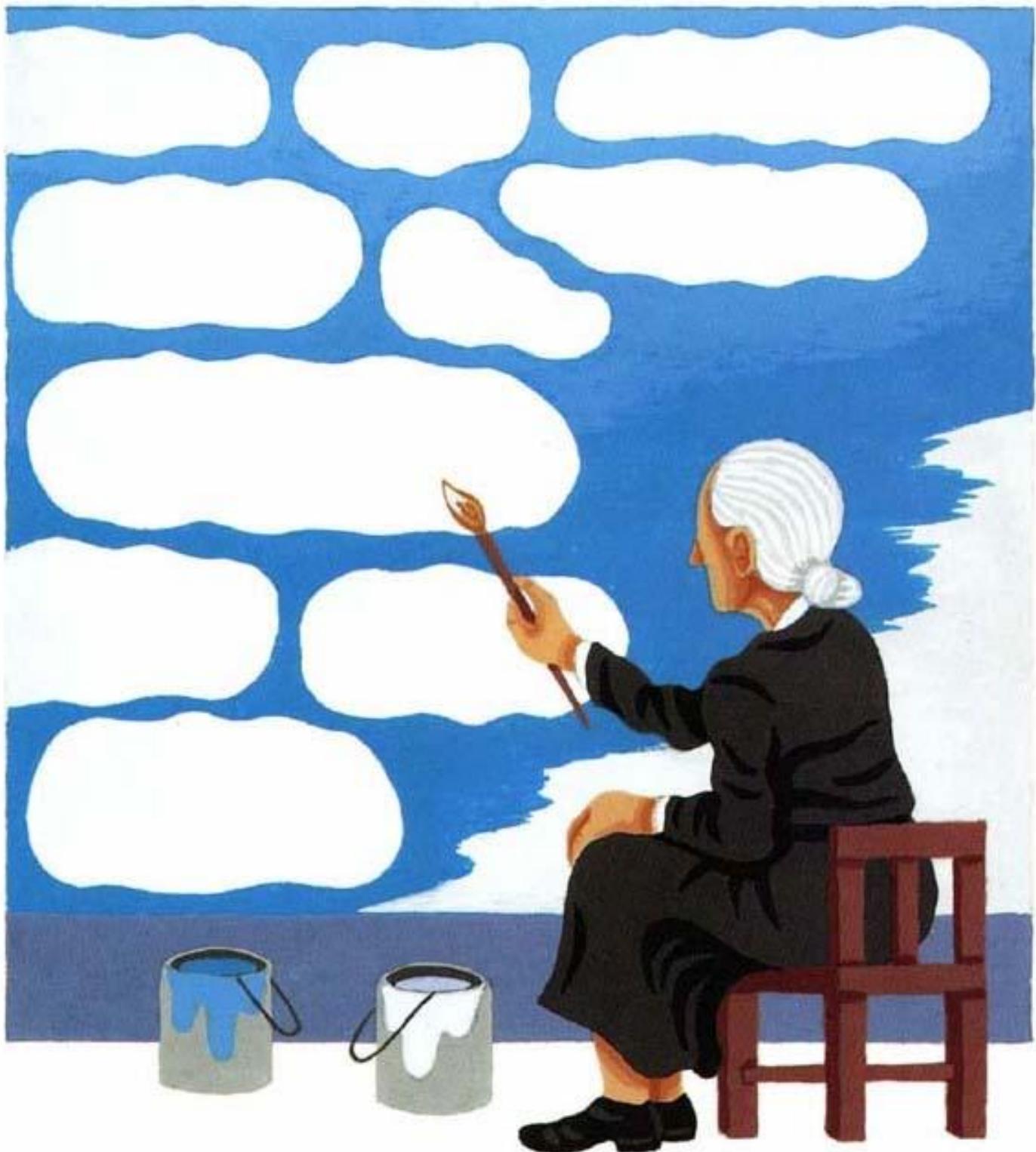
நான் அந்த பாலைவனத்தில்
தங்கியிருந்தேன். எனது தலை முடி
கருமையிலிருந்து, சாம்பல் நிறமாகி அந்த
எலும்புகளைப் போல் வெளுத்தும் விட்டது.
ஆனால், நான் இன்னும் அந்த சிவப்பு
குன்றுகளில் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

என்னுடைய, எலும்பு குவியல் வளர்ந்தது.
பாலைவனத்தில் என்னுடைய பூக்கள்
மலர்ந்தன,
முடிவாக அந்த பெதர்னல் என்னுடையதானது.

மேலும், அந்த ஆகாயம் – ஹோ, அது இன்னும் அழகாகவே இருந்தது! மேலும் ஒரு முறை அந்த ஆகாயத்தை வரைந்தேன். என்னுடைய ஆகாயத்தை பெரிதாக வரைந்தேன். ஏனெனில் மக்கள் அனைவரும் ஆகாயத்தை நான் கண்டவாரே, காண்பதற்காக.

நான், வாரக் கணக்கில், மாதக் கணக்கில்
தினந்தோறும் விடியற்காலை முதல் மாலை
வரை வரைந்து கொண்டிருந்தேன்.

முடிவாக, நான் எப்போது கடைசி மேகத்தினை
வரைந்தேனோ, சூரியன் பெதர்னலின் பின்
மறைந்தான். நான் என்னுடைய தூரிகையை கீழே
வைத்தேன்.

எனக்காக, அந்த ஆகாயத்தை
முத்தமிழுங்கள் ...

ஜார்ஜியா 9' கீபே, 98 வயது வரை வாழ்ந்தார். அந்த நாட்டிலிருக்கும் அருங்காட்சியகங்களில், அவர் வரைந்த ஓவியங்களில் உள்ள பூக்களையும், பாலைவனங்களையும், குன்றுகளையும், நகரங்களையும், ஆகாயங்களையும் அவர் கண்டவாறே மக்களும் காண்கின்றனர்.

